

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ. Ο παππούς μου ο Θεμιστοκλής.

Από τη μεριά του πατέρα μου παππούς μου ήταν ο Αντώνιος Θεμ. Κόντος. Δεν τον γνώρισα, δεν τον θυμόταν καθόλου και ο πατέρας μου, καθώς πέθανε πολύ νέος, μόλις 32 ετών. Τουλάχιστον έφυγε χαρούμενος, ευτυχισμένος, παίζοντας δύο μερονυχτά πριν με το κλαρίνο του στο γάμο του Γιάννη του Βλαχόγιαννου. Από τη μεριά της μάνας μου της Βασιλικής ,παππούς μου ήταν ο Θεμιστοκλής. Ο πατέρας της, ο Θεμιστοκλής Βασιλείου Παπαπαναγιώτου από το ορεινό Οινοχώρι (πάνω Κανιανη). Γεννήθηκε περί το τέλος του 1890 και οι ρίζες του κρατούσαν από το μεγάλο γένος των Παπαπαναγιωτέων που είχε στους κόλπους του και ανέδειξε συνέχεια στο χρόνο, σπουδαίους ανθρώπους, ανθρώπους του πνεύματος , δασκάλους, δικαστικούς, δικηγόρους, στρατιωτικούς, συμβολαιογράφους, δημοσιογράφους και ανώτατους δημοσίους υπαλλήλους Ασφαλώς και ιερείς. Ο πρώτος ιερέας του χωριού μνημονεύεται στους επαναστατικούς χρόνους ο παπα Παναγιώτης Παπαπαναγιώτου, τελευταία ο θείος μου ο παπα Τάκης Παπαπαναγιώτου , υιός του παππού μου του Θεμιστοκλή. Ο παππούς μου, όπως και όλοι οι χωριανοί τότε, ήταν γεωργός και κτηνοτρόφος. Ξερακιανός στην όψη με λεβέντικη μορφή, αρχοντικός, μυαλό ζάστερο και κοφτερό γνήσιος αυθεντικός Ρουμελιώτης, άνθρωπος κοινωνικός και επικοινωνιακός. Δεν περιοριζόταν ,δεν τον χόραγε, δεν τον κράταγαν τα στενά σύνορα του μικρού χωριού.

Μέρα παρα μέρα , πριν τα μεσάνυχτα , φόρτωνε τα δυο του μουλάρια με εμπορεύματα ,μηλα, φασόλια, πατάτες και ζημέρωνε τότε στην Άμφισσα και τότε στα χωριά της Λαμίας.

-Βασίλω! έλεγε από βραδινά στη μάνα μου, στη μεγάλη του αδυναμία.

-Ετοίμασε τα ζωντανά, αύριο θα πεταχτώ μέχρι το Μουσταφάμπεη, τη σημερινή Ηράκλεια....

Είχε αναπτύξει σε όλα τα χωριά γνωριμίες και φιλικούς δεσμούς. Μερλε τον αποκαλούσαν οι χωριανοί και οι γνωστοί του , παρομοιάζοντάς τον κατ'ελάχιστον με το μεγάλο γαιοκτήμονα και τσιφλικά της εποχής στον κάμπο της Λαμίας, τον ονομαστό Κάρολο Μερλιν, καλλιεργητή της γνωστής ποικιλίας πορτοκαλιών. Έτσι κι ο παππούς μου ,δεν άφηνε μπαϊρί για μπαϊρί, πλαγιά για πλαγιά ,να μην τα αγοράσει, νοικοκύρης και προκομμένος μαζί. Ο παππούς μου ήταν απλός και λιτός. Η ζωή του πειθαρχημένη σπαρτιάτικη , θα έλεγα ασκητική . Έχασε τη γυναίκα του , τη γιαγιά μας τη Διαμάντω το γένος Πουρνάρα, πρόωρα και με τραγικό τρόπο. Κεραυνός την βρήκε με το κοπάδι της στη στάνη στη Γκιώνα . Είχαν αποκτήσει τέσσερα παιδιά, τη μάνα μου τη Βασιλική ,τη θεία τη Μαρία , τον θείο τον παπα Τάκη και τον θείο Θανάση. Εκτοτε ο παππούς μου παρέμεινε μόνος , ζώντας με ήθος και απόλυτη αξιοπρέπεια . Πότε πότε μας καλούσε στο κοπάδι του στη στάνη. Της Αναλήψεως η φιλοξενία ήταν πανηγυρική Βασιλική. Με τα ψητά του, τα γιαούρτια του, το τραγούδι του .Εκεί κάποια φορά όταν μεγαλώσαμε , μας διηγήθηκε με πόνο ψυχής το περιστατικό με τη γιαγιά τη Διαμάντω. Θυμάμαι τη λαχτάρα και τη χαρά που νιώθαμε μικρά παιδιά , όταν η μάνα μας ανέβαζε για διακοπές στο Οινοχώρι , να αλλάξουμε πνευμόνια όπως έλεγε, στο σπίτι του παππού και με τι χαρά με αγάπη με ανοιχτές αγκάλες μας περίμεναν στην αυλόπορτα, στη γερμενη αμπάρα, ο παππούς , η θεία Μαρία και ο θείος Θανάσης. Ο παππούς μας έπαιρνε από το χέρι και μας ανέβαζε στο σπίτι από τη μεγάλη την πέτρινη σκάλα. Την περηφάνια που ένιωθε για τον πατέρα μου τον Παπα-Θανάση που έκανε γαμπρό ιερέα. Ενθυμούμαι 12χρονος, σε κάποια πανηγυρη της Παναγίας, φρεσκοζυρισμένος με το καλό του κοστούμι , το άσπρο

του πουκάμισο, το γιλέκο του , να κάθεται λεβέντικα , όλο καμάρι στον Πουρνάρα , κάτω από το μεγάλο πλάτανο, δίπλα στο αυλάκι , ανάμεσα στο Παπα Αριστείδη τον Πολίτη , τον πατέρα μου, τον Σπύρο Πολίτη , που μόλις είχε επιστρέψει μετεκπαιδευθείς από τη Γενεύη, τον οικονομολόγο Γεώργιο Πουρνάρα, τον στρατηγό Ιωάννη Παπαπαναγιώτου, τον δημοσιογράφο Κωνσταντίνο Ρούλια , τον συμβολαιογράφο Τάκη Παπαπαναγιώτου και τον ιπτάμενο αξιωματικό Σπύρο Ρούλια. Τι προσωπικότητες!! Καθόμουν ντροπαλός ντροπαλός δίπλα στον παππού μου και άκουγα ατέλειωτα σπουδαία πράγματα από αυτούς τους σπουδαίους ανθρώπους. Οι μέρες στο σπίτι του παππού ήταν εξέχαστες. Ατέλειωτο παιχνίδι με όλα τα παιδιά του χωριού, αγόρια και κορίτσια στην πλατεία της Αγίας Αικατερίνης στον Κεφαλόβρυσσο και στα δύο μαγαζιά του Πουρνάρα και του Μπαρτσόλια . Τα παιδιά που έφυγαν πρόωρα , ο Παύλος, ο Γιώργος η εξαδελφη μου Κυριακή. Την αγαπημένη μου θεία Μαρία και τον θείο Θαναση, την γλυκιά και αστείρευτη θεία Αγγέλω τη Σταύραινα, τον Πουρνάρα τη θεία Χρυσούλα, όλους τους παλιούς Οινοχωριτες. Μου άρεσαν πάντα αυτοί οι πάλιοι Οινοχωριτες. Είχαν έναν άλλον αέρα , περήφανοι εγκαρδιοι, ευχάριστοι, χαμογελαστοί, κοινωνικοί. Ένας από αυτούς ήταν και ο παππούς μου ο Θεμιστοκλής. Θα τον θυμάμαι πάντα για το λιτό και απλό τρόπο τη ζωής του, τον γνήσιο και αυθεντικό του χαρακτήρα , την λεβεντιά του, την καλοσύνη του, την διαβίου εργατικότητά του, την προκοπή του. Το νήμα της ζωής του παππού μου κόπηκε απότομα, τραγικά, τον Αύγουστο του 1981. Θεώρησα χρέος μου, ηθική υποχρέωσή μου, ύστερα από τόσα χρόνια να γράψω δυο λόγια, πέντε γραμμές και να τιμήσω έτσι , με αυτόν τον τρόπο, τη μνήμη αυτού του ξεχωριστού ανθρώπου, που ποτέ δεν ξέχασα και πάντα στριφογυρίζει στο μυαλό μου. Ο παππούς μου ο Θεμιστοκλής!!

Αντώνιος Αθ. Κόντος (14/12/20021)